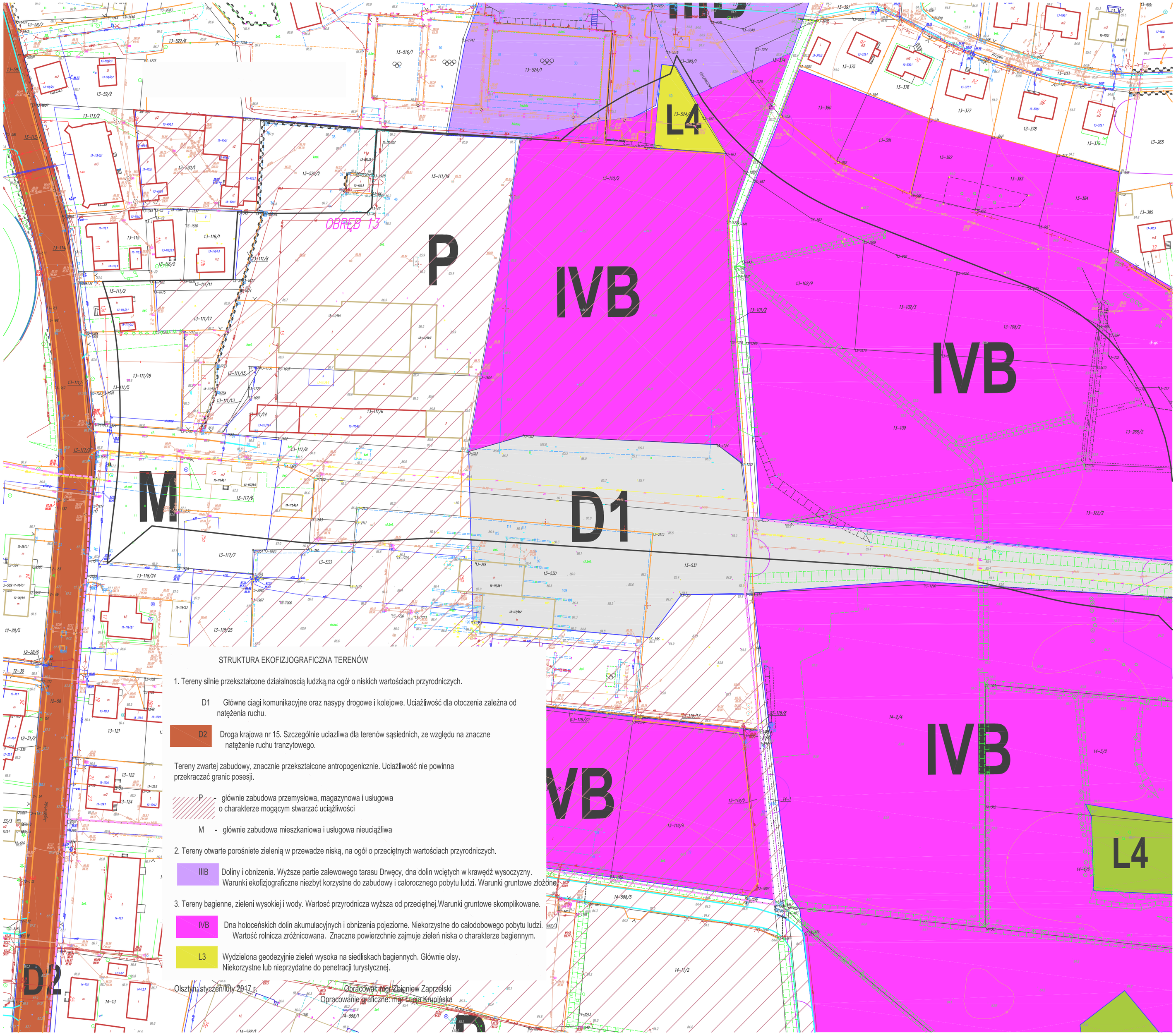

STRUKTURA EKOFIZJOGRAFICZNA TERENÓW

1. Tereny silnie przekształcone działalnoscią ludzką,na ogół o niskich wartościach przyrodniczych.

D1 Główne ciagi komunikacyjne oraz nasypy drogowe i kolejowe. Uciążliwość dla otoczenia zależna od natężenia ruchu.

D2 Droga krajowa nr 15. Szczególnie uciazliwa dla terenów sąsiednich, ze względu na znaczne natężenie ruchu tranzytowego.

Tereny zwartej zabudowy, znacznie przekształcone antropogenicznie. Uciążliwość nie powinna przekraczać granic posesji.

P - głównie zabudowa przemysłowa, magazynowa i usługowa o charakterze mogącym stwarzać uciążliwości

M - głównie zabudowa mieszkaniowa i usługowa nieuciążliwa

2. Tereny otwarte porośniete zielenią w przewadze niską, na ogół o przeciętnych wartościach przyrodniczych.

IIIB Doliny i obnizenia. Wyższe partie zalewowego tarasu Drwęcy, dna dolin wciętych w krawędź wysoczyzny. Warunki ekofizjograficzne niezbyt korzystne do zabudowy i całorocznego pobytu ludzi. Warunki gruntowe złożone.

3. Tereny bagienne, zieleni wysokiej i wody. Wartość przyrodnicza wyższa od przeciętnej.Warunki gruntowe skomplikowane.

IVB Dna holoceńskich dolin akumulacyjnych i obnizenia pojeziorne. Niekorzystne do całodobowego pobytu ludzi. Wartość rolnicza zróżnicowana. Znaczne powierzchnie zajmuje zieleń niska o charakterze bagiennym.

L3 Wydzielona geodezyjnie zieleń wysoka na siedliskach bagiennych. Głównie olsy. Niekorzystne lub nieprzydatne do penetracji turystycznej.

Olsztyn, styczeń/luty 2017 r. Opracował: mgr Zbigniew Zaprzelski

Opracowanie graficzne: mgr Lucja Krupińska